

Referat despre poezia moderna a lui Tudor Arghezi

Poezia "Flori de mucigai", care imprumuta titlul volumului omonim, este diferita de restul peziilor din ciclu prin asumarea persoanei intai, care mediaza vocea eului liric-masca a poetului insusi. Textul poeziei este o reflectie asupra actului de creatie, in acest caz, damnare lipsita de attribute romantice, si asupra conditiei degradate a poetului intemnitat impartasind soarta proscrisilor. Poezia temnitei, "floare palida de mucigai", nascuta in intunericul sufocant, e rod al fiintei vulnerate, jelanie a singuratatii exasperate.

Versurile zgariate "cu unghia pe tencuiala"/Pe un parete de firida goala" s-au nascut in interiorul lumii evocate, ca mesaj-testament conservat in zidul carcerii. In absenta altor semeni, poetul se simt solidar cu fapturile claustrate al caror cronicar va deveni, pentru ca poezia sa se constituie in marturie cutremurata despre existenta unei lumi pe care omenirea adevarata, de la suprafata, o epudiaza. Abandonat de Dumnezeu, ca si de oameni, creaaturul se vede acum depozat de har, de inspiratie, care este intotdeauna de natura divina : "Cu puterile neajutate/ Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul/ Care au lucrat imprejurul/Lui Luca, lui Marcu si lui Ioan."

Cvartetul Evanghelistilor e incomplet, lipsa lui Matei si a ingerului ce-l insoteste in figuratia biblica sugereaza lipsa sperantei si indepartarea de transcendent.

Evanghelistul "bunei-vestiri", Matei, cel ce a anuntat insarcinarea Mariei de la Duhul Sfant cu pruncul mantuitor al tuturor pacatelor lumii, este retras din galeria eterna (nemodificabila in fond, pentru ca apartine ordinii mitice) a evanghelistilor.

Lumea temnitei pare, in lipsa lui, fara sansa unei salvari. Numai ca, in logica poetica, locul evanghelistului absent va fi luat de poetul-martor. El e cel ce, prin arta, va suplini vestea buna a ingerului si va folosi unica sansa a acestui univers : aceea de a fura, in ultima clipa, asemenea talharului bun, vecin de cruce cu Iisus, mantuirea.

Scoase de sub tutela heraldicii sacre, poezia rezultata in reclusiune e reflex al intunericului si al unei totale solitudini. Martor al creatiei si suport ostil al ei e doar zidul celulei, limita care circumscrie un spatiu sufocant, redus, ce abia poate intretine, palpand, flacara mica a fiintei, a vietii biologice si a sufletului : "Le-am scris cu unghia pe tencuiala/ Pe un parete de firida goala/ Pe intuneric, in singuratate, /Cu puterile neajutate". Stihurile rezultate conoteaza absenta timpului ("stihuri fara an"), a vietii ("stihuri de groapa") si a surselor ei germinative/purificatoare, corelate cu nevoile timpului "sete de apa", "foame de scrum".

Versurile rezultate sunt produse ale "Mainii stangi", instrument lipsit de precizie si de finete. Produsul ei e "stangace", brutal ca si poezia "zgariata pe tencuiala"-imperfecta prozodic, rudimentara, ca lexic, primitiva, din punct de vedere stilistic, iar in sens mitologic-crestin, demoniaca. Neputinta si durerea, efecte ale alterarii sufletesti si trupesti a eului liric devin circumstante ale actului creator : "Si ma durea mana ca o gheara/ Neputincioasa sa se stranga".

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Metamorfoza cosmareasca a mainii in gheara desemneaza retragerea umanitatii inspre zonele bestiar-monstruoase ale firii, premonitii ale unei involutii, pe care poetul o inregistreaza cu disperare si oroare.